

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν πόρταν ἡμῶν ὁμηροειδῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.

ΙΑΡΥΘΗ Τῇ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριμισίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βεργάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἀπριλίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 20

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
Μπερσύ!

Ὁ Τζάκ θυμόταν πὼς εἶχε πάει ἐκεῖ μὲ τὰ τροπικάκια, τότε ποὺ ἔψαχναν γιὰ τὸν χαμένο Μαντού. Ὁ δρόμος δὲν ἦταν δύσκολος. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ κατεβῇ ὡς τὸ Σηκουάνα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὅλο πρὸς τὰπάνω. Ἀλήθεια ἦταν μακριά, ὦ, πολὺ μακριά· ἀλλὰ ὁ φόβος μὴν ξαναπέσῃ στὰ χέρια τοῦ κρέιλου ἔδινε στὰ πόδια του φτερά. Κάθε στιγμή τρώμαζε. Τοῦ φαινόταν πὼς ἔδλεπε μέσα στὸ πλῆθος τὸ πλατύγυρο καπέλλο τοῦ Μορονδάλ. Τοῦ φαινόταν πὼς οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν κοίταζαν ὑποπτα. Τοῦ φαινόταν πὼς κάποιος ἀπ' αὐτοὺς θὰ τὸν σταματούσε μ' ἓνα «ἄλτ!». Κι' ἔτρεχε...

Ἡ ἡμέρα τελείωνε. Ὁ ποταμὸς βαρὺς, φουσκωμένος, κίτρινος ἀπὸ τὶς τελευταῖες βροχές, περνοῦσε κάτω ἀπ' τὰ τόξα τῶν γεφυριῶν ὅπου ἔλαμπαν μεγάλοι σιδερένιοι κρίκοι. Μὲ τὸ ἡλιοδασίλεμα, εἶχε σηκωθῇ ἄερας. Οἱ ἄνθρωποι, κάθε λογῆς ἄνθρωποι, περπατοῦσαν βιαστικά στὴν προκυμαία· καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς γύριζαν κι' ἔδλεπαν μ' ἀπορία τὸ μαθητοῦδι μὲ τὴ στολή ποὺ ἔτρεχε σὰν νὰ τὸ κυνηγοῦσαν καὶ ποὺ φαινόταν τόσο μικρὸ μέσα στὸ μεγαλόπρεπο τοπίο τῶν ὀχθῶν τοῦ Σηκουάνα.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ. Ὁ δρόμος σιγὰ-σιγὰ ἀνηφόριζε καὶ πλάταινε. Ἔτσι ὁ Τζάκ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, βρέθηκε σὲ μιὰ πλατεῖα, κοντὰ στὸν ποταμό, τὴν ὥρα ποὺ μεγάλα φορτηγὰ ἀμάξια ἔφταναν μὲ κρότο κι' ἔμπαιναν στὶς μεγάλες αὐλόπορτες κάτι μεγάλων ἀποθηκῶν. Ἦταν τὸ Μπερσύ. Μὰ ἦταν πιὰ κι' ἡ νύχτα.

Ὁ Τζάκ δὲν τὴν ἐννοίωσε, ἀπὸ

τὰ πολλὰ φῶτα ποὺ εἶχε κείνο τὸ μέρος. Ἐπειτα τὸν κρατοῦσε ὁ φόβος: θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ τὸ κάγκελο, νὰ βγῇ στὸ δρόμο τῆς ἐξοχῆς; Γιατὶ ἐνόμιζε πὼς οἱ φύλακες ἦταν εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὸν Μορονδάλ νὰ τὸν τσακώσουν. Ἀλλ' ἅμα πέρασε χωρὶς νὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανένας, ἅμα, ἀφίνοντας δεξιά του τὸν Σηκουάνα, κατὰ τὴν ὁδηγία τοῦ Αὐγουστῆ, μπῆκε σ' ἓνα μακρὺ δρόμο μὲ φανάρια ὀλοένα πιὰ ἀραιά, τὸ σκοτάδι καὶ τὸ κρύο τῆς νύχτας τοῦ ἔφεραν ἀνατριχίλα. Ὅσο ἦταν μέσα στὴν πόλη, μέσα στὸ πλῆθος, ὁ μένος τοῦ φόβου ἦταν μὴ τὸν

γνωρίσουν καὶ τὸν πιάσουν. Ἀλλὰ ἐδῶ ὁ φόβος τοῦ ἦταν ἀλλοιώτικος. Φοβόταν τὸ σκοτάδι, τὴ σιωπὴ καὶ τὴν ἐρημιὰ τῆς ἐξοχῆς.

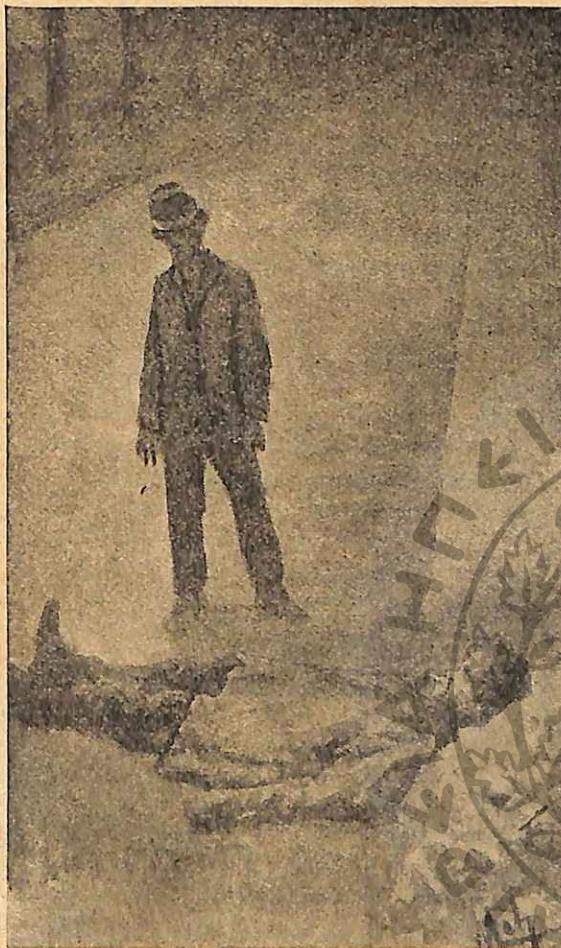
Ὡστόσο τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν, δὲν ἦταν ἀκόμα καθαυτὸ ἐξοχικό. Κι' ἀπὸ τὶς δύο πλευρές, ὁ δρόμος εἶχε σπῖτια. Ἀλλὰ ὅσο τὸ παιδί προχωροῦσε, τὰ κτίρια γινόνταν πιὰ ἀραιὰ καὶ πιὰ χαμηλά. Τελείωνε ἡ πόλη, τελείωνε, θάλεγε, κι' ὁ δρόμος, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ οὔτε πεζοδρόμια, οὔτε φράχτες, οὔτε τοίχους, παρὰ μόνο κάπου-κάπου. Τὸ ἴδιο σπάνιοι κι' οἱ διαβάτες. Κι' ἡ ὥρα ἦταν μόλις ὀχτῶ.

Ὁ Τζάκ φοβόταν. Κάθε βῆμα ποὺ ἔκανε, τὸν ἀπομάκρυνε ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀπ' τὸ θόρυβό του, ἀπ' τὰ φῶτα του, καὶ τὸν ἐδύθιζε πιὰ βαθιά στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σιωπὴ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιὰ ταβέρνα, — τὸ τελευταῖο κτίριο, φωτισμένο ἀκόμα, ποὺ ἔρριχνε σ' ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δρόμου μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ, σὰν ἓνα ὄριο. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἦταν τὸ ἄγνωστο, τὸ σκοτάδι. Ὁ Τζάκ ἐδίστασε νὰ ριχτῇ σ' αὐτό.

«Νὰ μὴ μὴ μιὰ στιγμή νὰ ρωτήσω γιὰ τὸ δρόμο μου;» συλλογίστηκε μιὰ στιγμή, κοιτάζοντας ἀπέξω τὸ μαγαζί. Ἀλλὰ στὴν τσέπη του δὲν εἶχε πεντάρα. Ὁ ταβερνιάρης ροχάλιζε καθισμένος στὸ παγκάρι του. Καὶ γύρο σ' ἓνα κουτσὸ τραπέζακι, δύο ἄντρες καὶ μιὰ γυναῖκα ἔπιναν κουδεντιάζοντας σιγὰ. Εἶχαν κάτι ἀπαίσια μούτρα, προπάντων ἡ γυναῖκα, μέγαιρα σωστή. Ὁ Τζάκ ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Ἀλλὰ μόλις γύρισαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸν κοίταξαν, τὸ παιδί ἀγριεύτηκε τόσο, ποὺ χωρὶς νὰ πῇ λέξη, ξαναβγήκε ὁρμητικὰ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Τρομαγμένος, ἄκουσε πίσω του βλαστήμιες καὶ τὸν κρότο τῆς πόρτας ποὺ κάποιος τὴν ξανάκλεισε. Τὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου γιὰ τὸν Τζάκ ἦταν τώρα καταφύγιο. Παρα-

«Ἐνας ἄνθρωπος ἦταν ἀπὸ ἐκπλωμένος. . .»
(Σελ. 158, στ. α'.)

